

Козарчето отдавна е старецъ. Дѣдо Марко го наричатъ. Почитатъ го всички. Шегата ли е да видишъ края на земята, да потопишъ тояга въ оная вода, дето краятъ ѝ се не види. Накждето се обърнешъ — все вода вода. Люлѣе се като жива.

— Дѣдо Марко, тая вода, дето е на края на земята, могатъ ли я изпи всички селски биволи? — ще го попита нѣкой селянинъ.

Старецътъ не бърза да отговори. Ще погледне важно, ще се позасмѣе, ще прехвърли две три зърна отъ броеницата си, па ще отвори бавно уста и ще рече:

— Всичкитъ селски биволи ли каешъ? Колко глави сж тѣ? Да иматъ, да иматъ шейсетъ-седемдесетъ... А то морето, сине, и двеста биволи не могатъ го изпи!...

Калина-Малина

НА МОРЕ

На морето въ топлий пѣсъкъ се боричкаме сега;
а надъ насъ прелита съ крѣсъкъ ято чайки по брѣга.

Синитъ вълни налитатъ,
съ пѣна бисерна по тѣхъ,
съ шумъ разбиватъ се въ скалитъ,
прѣскаатъ ни съсь воденъ прахъ.

Хайде съ лодката, другари,
на разходка да вървимъ;

вижте слънцето догаря
алено срѣдъ розовъ димъ!

Весело шуми морето,
лекъ, попжтенъ вѣтрецъ вѣй.
Ний летимъ изъ ширинето
и дружината ни пѣй.

Чезне Слънчо въ далнинитъ,
чезне въ златорозовъ димъ;
рано утре отъ скалитъ
съ пѣсни ще го поздравимъ.

Ст. Цанкова-Стоянова